

ปัจจัยภายในที่มีผลต่อการกำหนดนโยบายต่างประเทศของสิงคโปร์

จากความเป็นมาของสิงคโปร์ คงได้กล่าวในบทที่แล้ว จะเห็นได้ว่าสิงคโปร์ไม่ต้องใช้กำลังต่อสู้กับผู้ปกครองเพื่อให้ได้มาซึ่งเอกราชดังเช่นประเทศอื่น ๆ ในภูมิภาคเอเชียอาคเนย์ เช่น เวียดนามต่อสู้กับฝรั่งเศส หรืออินโดนีเซียต่อสู้กับฮอลันดา เป็นต้น อย่างไรก็ตาม หลังจากได้รับเอกราชแล้ว สิงคโปร์ได้ประสบกับปัญหาทางการเมืองและวิกฤติการณ์ทางเศรษฐกิจไม่น้อย ซึ่งจะกล่าวต่อไป ปัญหาภายในเหล่านี้ได้มีส่วนกระทบกระเทือนต่อการกำหนดนโยบายต่างประเทศของสิงคโปร์หลายประการ แต่ที่สำคัญที่จะนำมาศึกษาวิเคราะห์ในบทนี้เกี่ยวข้องกับปัญหา ๕ ประการ คือ รูปแบบการปกครองและปัญหาการเมืองภายใน ปัญหาทางเศรษฐกิจ ปัญหาเชื้อชาติ อุมการ และสภาวะผู้นำ โดยจะได้อภิปรายและปัญหาตามลำดับคือ :

๔.๑ รูปแบบการปกครองและปัญหาการเมืองภายใน

สิงคโปร์ปกครองประเทศด้วยระบบรัฐสภา โดยมีสภาเพียงสภาเดียวประกอบด้วยสมาชิก 65 คน ซึ่งมาจากการเลือกตั้งของประชาชนผู้มีสิทธิออกเสียงที่มีอายุตั้งแต่ ๒๑ ปีขึ้นไป สมาชิกสภาอยู่ในตำแหน่งครั้งละ ๕ ปี ปัจจุบันสมาชิกสภาทั้งหมดเป็นสมาชิกของพรรค People's Action Party (P.A.P.) ซึ่งเป็นพรรครัฐบาลโดยมี นายลีควนยิว เป็นหัวหน้าพรรคและเป็นนายกรัฐมนตรีประมุขของประเทศ คือ ประธานาธิบดี ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรเป็นผู้เลือกให้อยู่ในตำแหน่งครั้งละ ๔ ปี ประธานาธิบดีคนปัจจุบันของสิงคโปร์คือ นายเบนจามิน เฮนรี เชียร์ (Benjamin Henry Sheares) แต่ประธานาธิบดีมีอำนาจและหน้าที่ในทางพิธีการเท่านั้น เพราะอำนาจบริหารประเทศทั้งหมดอยู่ที่นายกรัฐมนตรีและคณะรัฐมนตรี

ทั้งนี้รูปแบบการปกครองของสิงคโปร์จึงเป็นระบบรัฐสภาโดยมีประธานาธิบดีเป็นประมุข แต่สมาชิกสภาทั้งหมด เป็นสมาชิกของพรรค P.A.P. ซึ่งเป็นพรรครัฐบาล ทั้งนี้สมาชิกของสถาบันนิติบัญญัติและสถาบันบริหาร จึงมาจากองค์กรเดียวกัน คือ พรรค P.A.P. พรรคนี้จึงมีอิทธิพลและอำนาจอย่างสำคัญยิ่งในการกำหนดนโยบายและการตัดสินใจปัญหาต่าง ๆ ของสิงคโปร์

๔.๑.๑ ระบบพรรคการเมือง ระบบพรรคการเมืองในสิงคโปร์เป็นระบบหลายพรรค (Multiparty System) แต่มีอยู่ ๖ พรรคเท่านั้นที่ควรนำมาพิจารณาคือ:

๑. พรรคปฏิบัติการประชาชน (People's Action Party - P.A.P.) ซึ่งเป็นพรรครัฐบาลในปัจจุบันและได้รับความเชื่อถือจากประชาชนเป็นส่วนใหญ่ พรรคนี้มีการจัดองค์การอย่างมั่นคง เอาใจใส่ในระเบียบวินัยของพรรคอย่างเคร่งครัดไม่แพ้พรรคคอมมิวนิสต์ ปี ค.ศ. ๑๙๖๔ พรรค P.A.P. ของนายลี กวน ยิว ได้รับเลือกเข้านั่งในสภาทั้งหมด ๕๔ ที่นั่งโดยไม่เหลือที่ไว้ให้ฝ่ายค้านเลยแม้แต่คนเดียว

๒. พรรคที่เป็นฝ่ายค้าน คือ พรรคแนวสังคมนิยม (Barisan Socialis) ของนาย ลี ซิว เชอะ (Lee Siew Choh) ประกอบด้วยสมาชิกที่มิเชื่อสายจีนที่มิหัวรุนแรงนิยมฝ่ายซ้าย พรรคนี้ได้รับการจัดตั้งขึ้นเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๖๔ โดยกลุ่มสมาชิกเดิมของพรรค P.A.P. ๑๓ คน ที่ได้รับเลือกเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในปี ๑๙๖๓ แต่ภายหลังเกิดการขัดแย้งกันอย่างรุนแรงกับผู้นำของพรรค P.A.P. กลุ่มนี้จึงลาออกจากการเป็นสมาชิกสภาและทำการต่อต้านรัฐบาลของนายลี กวน ยิว อย่างเปิดเผย พรรคนี้แถลงนโยบายว่า จะต่อสู้เพื่ออธิปไตยของชาติ และเพื่อเสรีภาพอันสมบูรณ์ของประชาชน

๓. พรรคแห่งชาติสิงคโปร์ (National Party of Singapore - N.P.S.) เป็นพรรคที่เพิ่งก่อตั้งขึ้นใหม่ มีนโยบายมุ่งรวมมาเลเซีย และสิงคโปร์ เข้าด้วยกันโดยให้มีสิทธิและความรับผิดชอบเท่าเทียมกัน แต่ไม่ได้รับการสนับสนุนจากประชาชน

๔. พรรคแนวร่วมแห่งชาติ (United National Front) เป็นพรรคฝ่ายค้านอีกพรรคหนึ่ง ก่อตั้งเมื่อเดือนเมษายน ค.ศ. ๑๙๖๕ โดยมีพรรคเล็ก ๆ ๓ พรรครวมกัน คือ พรรค Singapore Chinese Party, พรรค Angketan Island Party และพรรค Malay Union มีนโยบายมุ่งจัดการที่มีพรรคกุมอำนาจทางการเมืองเพียงพรรคเดียว คือ พรรครัฐบาล

๕. พรรคแนวประชาชน (The People's Front) เป็นพรรคที่ต่อต้านตะวันตก และหันเหไปนิยมสาธารณรัฐประชาชนจีน พรรคนี้คัดค้านการใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการ เป็นพรรคชาตินิยมอย่างรุนแรง นโยบายของพรรค คือ การยกระดับความเป็นอยู่ของกรรมกร และยกเลิกสนธิสัญญาป้องกันร่วมกันของ ๕ ประเทศ คือ สิงคโปร์ มาเลเซีย อังกฤษ

นิวซีแลนด์ และออสเตรเลีย พรรคนี้เคยเรียกร้องให้รัฐบาลรับรองสาธารณรัฐประชาชนจีน

๖. พรรคกรรมกร (Worker's Party) พรรคนี้ประกอบด้วยปัญญาชนกลุ่มหนึ่ง
มุ่งเรียกร้องให้รัฐบาลยกเลิกกฎหมายรักษาความมั่นคงภายในที่ก่อให้เกิดการจับกุมประชาชนมากมาย
พรรคนี้มั่นนโยบายมุ่งป้องกันสิทธิของเอกชนในทางศาล และเรียกร้องให้รัฐบาลจัดตั้งศาลเฉพาะ เพื่อ
พิจารณาอย่างอิสระถึงความผิดของบุคคลในกรณีถูกกล่าวหาว่าจะมีกฎหมายความมั่นคงภายใน

ในจำนวน ๖ พรรคดังกล่าวข้างต้น มีเพียงสองพรรคเท่านั้นที่มีบทบาททางการเมือง คือ
พรรค P.A.P. ของนาย ลี กวน ยิว ซึ่งเป็นพรรครัฐบาล และพรรค "Barisan Socialis"
ซึ่งเป็นพรรคฝ่ายซ้ายที่ทำการต่อต้านรัฐบาลโดยกล่าวหาว่ารัฐบาลของนาย ลี กวน ยิว เป็นรัฐบาล
เผด็จการและการดำเนินนโยบายของรัฐบาลนั้นยังไม่อยู่ในลักษณะที่มีอธิปไตยโดยสมบูรณ์ เพราะ
อังกฤษยังมีบทบาททางทหารและอื่น ๆ ในสิงคโปร์หลายประการ ๑) อย่างไรก็ดีตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๖๕
พรรคนี้ไม่มีบทบาทมากนักในทางการเมือง เพราะรัฐบาลคอยสอดส่องการกระทำของพรรคนี้อยู่เสมอ
หากมีการปลุกระดมมวลชนเพื่อการเดินขบวนหรืออื่น ๆ แล้ว รัฐบาลมักจะขกความสงบและความ
มั่นคงของประเทศขึ้นมาอย่างและเขาปราบปรามทันที ส่วนอีก ๔ พรรคที่เหลือนี้เป็นเพียงพรรค
เล็ก ๆ ที่เพิ่งก่อตั้งขึ้นมา จึงยังไม่เป็นที่นิยมของประชาชน และแทบจะไม่มีบทบาททางการเมืองเลย

ดังนั้น แม้สิงคโปร์จะมีระบบพรรคการเมืองแบบหลายพรรค แต่ในทางปฏิบัติก็มีพรรค
P.A.P. เท่านั้นที่มีบทบาททางการเมืองอย่างแท้จริง เพราะพรรคนี้ครองที่นั่งทั้งหมดในสภาผู้แทน
ราษฎร จึงทำการปกครองประเทศแต่เพียงผู้เดียว และเท่าที่ปรากฏไม่เคยมีความขัดแย้งอย่าง
รุนแรงระหว่างฝ่ายนิติบัญญัติและฝ่ายบริหารในรอบสิบปีที่ผ่านมา เพราะพรรค, รัฐสภา และรัฐบาล
มาจากองค์กร ทางการเมืองเดียวกัน จึงคอยส่งเสริมและสนับสนุนซึ่งกันและกันตลอดมา
อย่างไรก็ดี การที่รัฐบาลสิงคโปร์ไม่เปิดโอกาสให้พรรคฝ่ายซ้ายปฏิบัติการทางการเมือง

^๑ Straits Times, December 5, 1965, p.1 อ้างใน Chan Heng Chee, op.cit., p.19.

^๒ Chan Heng Chee, op.cit., p.20.

อย่างอิสระเสรีนั้น ได้ก่อให้เกิดการวิพากษ์วิจารณ์จากประชาชนหลายกลุ่มภายในประเทศ ว่า รัฐบาลดำเนินนโยบายแบบเผด็จการ บังคับให้ประชาชนเชื่อฟัง รัฐบาลแต่เพียงฝ่ายเดียวและจำกัดเสรีภาพในการแสดงออกทางการเมืองของประชาชน ซึ่งกลุ่มฝ่ายซ้ายเป็นกลุ่มที่ไม่พอใจ นโยบายดังกล่าวของรัฐบาลเป็นอันมากจึงได้ตั้งตนเป็นปฏิปักษ์กับฝ่ายรัฐบาลเรื่อยมา และบางครั้งกลุ่มนี้ได้ทำการต่อต้านรัฐบาลอย่างรุนแรง จนถึงขั้นเดินขบวนและต่อสู้กันอย่างนองเลือด ซึ่งจะไดกลาวต่อไป

๔.๑.๒ ปัญหาการเมืองภายใน ปัญหาการเมืองภายในของสิงคโปร์มีอยู่สองปัญหา คือ ปัญหากลุ่มฝ่ายซ้าย และปัญหาคอมมิวนิสต์

(๑) ปัญหากลุ่มฝ่ายซ้าย ปัญหากลุ่มฝ่ายซ้ายในสิงคโปร์เริ่มจากการที่สมาชิกของพรรค P.A.P. ๑๓ คน แยกตัวออกไปจัดตั้งพรรคการเมืองขึ้น เรียกว่า พรรค "Barisan Socialis" ถึงได้กลาวมาแล้ว พรรคนี้นับตั้งแต่วันที่ ๔ ประการ ในการดำเนินการทางการเมือง คือ

๑. เพื่อประท้วงแผนการของอังกฤษในความหวังที่จะครอบครองสิงคโปร์ต่อไป โดยหยิบยื่นเอกราชอันจอมปลอมให้แก่ชาวสิงคโปร์
๒. เพื่อประท้วงนโยบายเผด็จการของบรรดาผู้นำพรรค P.A.P.
๓. เพื่อเปิดเผยโฆษณาของสภาสิงคโปร์ให้ประชาชนได้ทราบว่าเป็นเพียงเครื่องมือของอังกฤษเพื่อกดขี่ประชาชนเท่านั้น
๔. เพื่อชักนำให้ประชาชนทำการต่อต้านระบบเผด็จการ และระบบรัฐสภาแบบจักรวรรดินิยมที่มุ่งกดขี่ประชาชน ทั้งนี้จึงจำเป็นที่จะต้องต่อสู้

^๓ Alex Campbell, "Lee Kuan Yew : Why Singapore Might Make It,"

เพื่อการปลดแอกประเทศชาติ^๔

ในปี ค.ศ. ๑๙๖๓ รัฐบาลสิงคโปร์กล่าวหาว่าพรรคนี้ไปปฏิบัติการให้แก่คอมมิวนิสต์ใน มาเลเซียและทำการจับกุมสมาชิกของพรรคที่เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ๓ คน เมื่อเดือน กันยายน อีกสองคนหลบหนีไปอยู่อินโดนีเซีย ทางพรรคสิงคโปร์ยืนยันว่ามีหลักฐานแน่ชัดว่าบุคคล ทั้ง ๕ ปฏิบัติการให้แก่ฝ่ายคอมมิวนิสต์ ต่อมาเมื่อเดือนธันวาคม ค.ศ. ๑๙๖๕ สมาชิกของพรรค "Barisan Socialist" อีก ๓ คน ถูกลาออกจากการเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เพื่อประท้วง รัฐบาลสิงคโปร์ว่าเป็นรัฐบาลที่เผด็จการและไม่เป็นที่ไว้วางใจของประชาชนส่วนใหญ่ ดังนั้น จำนวนสมาชิกที่เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของพรรคนี้จึงมีเหลืออยู่ในสภาฯ เพียง ๕ คนเท่านั้น แต่เนื่องจากพรรคนี้เห็นว่าจำนวนสมาชิกที่เหลืออยู่ไม่อาจทำการสิ่งใดให้เป็นประโยชน์แก่พรรคตนได้ จึงตัดสินใจให้พรรค ๕ คนสุดท้าย ทำการประท้วงโดยการลาออกอีก เพื่อสร้างทัศนคติที่ไม่ดี แก่ประชาชนว่าพรรค P.A.P. เป็นพรรคเผด็จการแต่เพียงพรรคเดียวในสภา หลังจากนั้นพรรคนี้ ก็ดำเนินการต่อต้านรัฐบาลนอกสภาเรื่อยมา ซึ่งบางครั้งก่อให้เกิดความวุ่นวายต่อความสงบภายใน เป็นอันมาก

เหตุการณ์นองเลือดที่ควรนำมาถวักคือ การเดินขบวนต่อต้านรัฐบาลของกลุ่มฝ่ายซ้าย เมื่อวันที่ ๒๓ ตุลาคม ค.ศ. ๑๙๖๖ มีการต่อสู้กันระหว่างตำรวจกับประชาชนผู้เดินขบวน ผลทำให้ ตำรวจบาดเจ็บ ๖ นาย ประชาชนถูกยิงอาการสาหัส ๑๐ คน ทางพรรคจับกุมสมาชิกของพรรค "Barisan Socialist" ๒๒ คน รวมทั้งเลขานุการของพรรคด้วยในข้อหาวางแผนการประท้วง

^๔ Plebeian Express, No. 48 (October 18, 1966), p.2, อ้างใน Chan Heng Chee, op.cit., p.22.

^๕ Straits Times, January 8, 1964, p.2.

^๖ Ibid., December 5, 1965, p.1.

^๗ Ibid., October 8, 1966, p.1.

ทั่วประเทศ

ในช่วงปี ค.ศ. ๑๙๖๖ - ๑๙๖๗ เป็นปีที่มีการเดินขบวนของกรรมกรและนักศึกษามากที่สุด เพื่อต่อต้านรัฐบาลในปัญหาต่าง ๆ บางครั้งกลุ่มผู้เดินขบวนเรียกร้องเอาสิ่งที่รัฐบาลไม่สามารถปฏิบัติให้ได้ โดยเฉพาะนักศึกษาได้มีการรวมตัวกันเดินขบวนหลายครั้งเพื่อเรียกร้องให้รัฐบาล สิ่งโปรยัติการเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับระบบการศึกษาในมหาวิทยาลัย เช่น การเข้าไปแทรกแซงในการบริหาร หรือการใช้อำนาจข่มขู่ไล่นักศึกษาออกจากมหาวิทยาลัย มีการวางแผนทำร้ายอาจารย์ และ เฆมามหาวิทยาลัย Nan Yang จนฝ่ายรัฐบาลต้องทำการจับกุมนักศึกษา ๕๕ คน และไล่ออกจาก มหาวิทยาลัยในเวลาต่อมา เหตุการณ์นี้ก่อให้เกิดความรุนแรงยิ่งขึ้นเมื่อนักศึกษาและนักเรียนสามารถจัดตั้ง ขบวนการนักศึกษาแห่งชาติได้สำเร็จเมื่อปลายปี ค.ศ. ๑๙๖๗ เพื่อรวมกลุ่มกันต่อต้านรัฐบาล ทางกร สิ่งโปรยัติการเชื่อว่าพรรค "Barisan Socialis" ใ้ทุนหลังนักศึกษา และช่วยเหลือด้านการเงินอยู่ จึงทำการไล่นักศึกษาออกอีก ๑๐๐ กว่าคน จากมหาวิทยาลัยน่านยาง (Nan Yang) และวิทยาลัย งี อาน (Ngee An)

ต่อมาเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๗๐ ทหารสิ่งโปรยัติการโจมตีทำการของพรรค ฝ่ายชาย "Barisan Socialis" ที่ถนนวิคตอเรียและยึดบัตรอวยพรปีใหม่ ๑๒,๐๐๐ กว่าแผ่น ซึ่งตีพิมพ์คำสอนของเหมาเจ๋อตุง และคำขวัญต่าง ๆ ที่เขียนเป็นภาษาจีน เช่น "พรรคคอมมิวนิสต์ แห่งมาเลเชียจงเจริญ" และ "การปลดแอกจะสำเร็จหรือไม่ขึ้นอยู่กับ การต่อสู้ของประชาชน" เป็นต้น

^๘ Ibid., October 29, 1966, p.1.

^๙ Report by Ong Pang Boon, Minister of Education in Parliament on December 20, 1965, Published in Government Press Statement MCDE/50/65 อ้างใน Chan Heng Chee, op.cit., p.25.

^{๑๐} The Mirror, Vol.3, No.3 (January 16, 1967), p.5.

^{๑๑} Straits Times, February 12, 1970, pp.1-3.

หลังจากเหตุการณ์ในครั้งนั้น รัฐบาลสิงคโปร์ได้ติดตามพฤติกรรมของพรรคฝ่ายซ้าย
 อย่างใกล้ชิดเรื่อยมา แต่ยังไม่สามารถจับปัญหาการก่อกวนของพรรคนี้ให้หมดไปได้อย่างเด็ดขาด
 ผู้นำของพรรค P.A.P. เชื่อว่า คอมมิวนิสต์เป็นตัวการที่ชักใยอยู่เบื้องหลังพรรคฝ่ายซ้าย^{๑๒}
 และบุคคล ๒ กลุ่ม ในสังคมฝ่ายซ้ายมุงซ้ายเป็นเครื่องมือ คือ กลุ่มกรรมกรและนักศึกษา^{๑๓}
 นายกรัฐมนตรีสิงคโปร์ เคยแสดงทัศนะว่า ระบบประชาธิปไตยของสิงคโปร์จะเจริญรุดหน้าไปไกล
 ต้องมีฝ่ายค้าน และฝ่ายที่ไม่ใช่คอมมิวนิสต์ยอมเป็นสิ่งที่ดีกว่า และเป็นวิถีทางที่ส่งเสริมระบอบ
 ประชาธิปไตยให้สมบูรณ์^{๑๔} ทั้งนี้ ปัญหาของกลุ่มฝ่ายซ้ายในสิงคโปร์จึงเป็นปัญหาที่สร้างความหนักใจ
 ให้แก่รัฐบาลไม่น้อย เพราะเป็นกลุ่มฝ่ายซ้ายที่อยู่นอกสภาที่คอยก่อปัญหาและสร้างความวุ่นวายให้
 แก่รัฐบาลอยู่เสมอ ปัจจุบันกลุ่มนี้ยังคงดำเนินการต่อต้านรัฐบาลอยู่ตามเจตนารมณ์และความมุ่งหมาย
 ที่ใฝ่ฝันไว้ ๔ ประการดังที่กล่าวมาแล้ว

(๒) ปัญหาคอมมิวนิสต์ ทั้งผู้นำสิงคโปร์และมาเลเซียต่างถือว่าภัยคุกคาม
 ความมั่นคงของประเทศตน คือ ภัยคอมมิวนิสต์ ผู้นำสิงคโปร์ เชื่อว่าลัทธิคอมมิวนิสต์ได้แผ่ขยายเข้า
 ไปในหมู่ชาวจีนในสังคมของตน ทั้งทางตรงและทางอ้อม^{๑๕} ทางตรงนั้นชาวจีนได้รับอิทธิพล
 จากกลุ่มฝ่ายซ้ายในสิงคโปร์ ส่วนทางอ้อมได้จากอิทธิพลของจีนแผ่นดินใหญ่ ทางการสิงคโปร์
 เปิดเผยว่าบางครั้งมีชนชั้นผู้นำจากแผ่นดินใหญ่เล็ดลอดเข้าสู่สิงคโปร์โดยการปลอมแปลงสัญชาติ
 เหตุการณ์ในปี ค.ศ. ๑๙๖๔ เป็นสิ่งที่ยืนยันคำกล่าวข้างต้นได้เป็นอย่างดี กล่าวคือ
 ได้เกิดมีการต่อต้านรัฐบาลอย่างเปิดเผยหลายจุด จุดสำคัญที่ควรนำมาพิจารณาคือ การจลาจลระหว่าง

^{๑๒} Ibid., December 15, 1967, p.1.

^{๑๓} Stanley Spector, "Student and Politics in Singapore," Far Eastern Survey, Vol.25, No.5 (1970), pp.2-6.

^{๑๔} Straits Times, August 3, 1966, p.2.

^{๑๕} Lee Kuan Yew, The Battle for Merger (Singapore : Government Printing Office, 1961), p.9.

ตำรวจสิงคโปร์กับกลุ่มกรรมกรที่นิยมคอมมิวนิสต์ที่แยกถนนนอร์ท บริดจ์ (North Bridge) เมื่อวันที่ ๒๑ เมษายน ค.ศ. ๑๙๖๙ ทำให้ตำรวจ ๗ นาย ไกรบบากเจ็บสาหัส กลุ่มกรรมกรที่นิยมคอมมิวนิสต์ได้ชักธงสาธารณรัฐประชาชนจีน และรูปของเหมาเจ๋อตงตามถนน พร้อมกับใช้เครื่องกีดขวาง และขว้างปาตำรวจฝ่ายปราบปราม ฝ่ายรัฐบาลต้องไต่ระดับน้ำตา และระดมกำลังตำรวจนานาใหญ่จึงสามารถปราบปรามจลาจลได้หลังจากต้องเห็นคเห็น้อย และยุ่งยากใจเป็นเวลาหลายชั่วโมง

ในการกวาดล้างครั้งหลัง ๆ ตำรวจค้นพบแหล่งชุมนุมของผู้นิยมคอมมิวนิสต์หลายแห่ง แหล่งที่สำคัญอยู่บนถนน ลิม จู กาง (Lim Chu Kang) ในเขต อามา กอง (Ama Kong) ตำรวจพบเอกสารคอมมิวนิสต์แหล่งที่พิมพ์ในปักกิ่ง และหนังสืออื่น ๆ ที่ห้ามขายในสิงคโปร์จำนวนมากมาย

ทางานสื่อสารมวลชนนั้น หนังสือพิมพ์ "Barisan" และ "People Tribune" ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์ของคอมมิวนิสต์ในสิงคโปร์ เริ่มตั้งแต่ต้นปี ค.ศ. ๑๙๖๙ ได้เขียนบทความแสดงความนิยมยกย่องลัทธิของมาคซ์ และเลนิน และแนวความคิดของเหมาเจ๋อตง กับเขียนโจมตีรัฐบาลสิงคโปร์ว่าเป็นผู้ทรยศต่อประเทศชาติ โดยไปผูกมิตรกับสหรัฐอเมริกา และสหภาพโซเวียต เพื่อทำการต่อต้านสาธารณรัฐประชาชนจีน หนังสือพิมพ์เหล่านี้โจมตีรัฐบาลของนาย ลี กวน ยิว มากขึ้น โดยเฉพาะหลังจากที่ทางการสิงคโปร์มีมาตรการลงโทษธนาคารของสาธารณรัฐประชาชนจีนในสิงคโปร์ที่ละเมิดกฎหมายธนาคาร

นอกจากนี้ คอมมิวนิสต์ยังทำการปลุกปั่นประชาชนให้ต่อต้านรัฐบาลโดยการโฆษณาการบนเวทีเป็นฉากบังหน้า ซึ่งเป็นผลให้ทางการสิงคโปร์ได้ทำการจับกุมสมาชิกของสมาคมบนเวทีต่าง ๆ ๑๐ กว่าคน ในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๖๖ และมีคำสั่งให้ปิดสมาคมสองแห่ง คือ "Shang

Hwa old Boy Association" และสมาคม "Kang Leh Musical Association" เหตุผลที่ทางการอ้างในการจับกุมครั้งนั้นคือ สมาคมทั้งสองได้ใช้ศิลปะและการบนเวทีเพื่อปลุกปั่นประชาชน

ทำการต่อต้านรัฐบาลโดยชักนำ^{๑๗}

ปัจจุบันกลุ่มที่นิยมคอมมิวนิสต์ยังคงปฏิบัติการอยู่ในสิงคโปร์อย่างไม่ลดละ โดยได้รับการสนับสนุนจากพรรคคอมมิวนิสต์ในมาเลเซีย (Malaysian Communist Party "MCP") ซึ่งมีชาวสิงคโปร์ไม่น้อยที่เป็นสมาชิกของพรรคนี้ หลักฐานที่เห็นได้ชัดก็คือ บรรดาผู้นำของคอมมิวนิสต์ในสิงคโปร์ได้ถูกทางการจับกุมแทบทุกปี ซึ่งแต่ละครั้งทางกมหลักฐานยืนยันว่าเป็นกลุ่มที่ปฏิบัติการให้แกคอมมิวนิสต์ เช่น อาวุธ และเอกสารเผยแพร่ลัทธิคอมมิวนิสต์ เป็นต้น ครั้งหลังสุดเมื่อวันที่ ๔ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๗๕ ทางการสิงคโปร์จับกุมสมาชิกของพรรคนี้ ๕ คน พร้อมทั้งอาวุธยุทโธปกรณ์หลายประเภท^{๑๘} ทั้งนี้คอมมิวนิสต์จึงยังคงเป็นปัญหาเรื้อรังของสิงคโปร์อีกต่อไปดังที่นายลีควนยิวเคยกล่าวว่ :

. . . ปัญหาคอมมิวนิสต์ในสิงคโปร์อาจจะผ่อนคลายในปัจจุบัน แต่ยังคงดำรงอยู่อย่างไม่จบสิ้น พวกปฏิบัติงานคอมมิวนิสต์จะดำเนินการจัดตั้งขบวนการของเขาอยู่เสมอ เช่น การหาทางเขาเป็นผู้นำในสหภาพแรงงาน พรรคการเมือง สมาคมวัฒนธรรม สมาคมศิษย์เก่า ศูญหรือชมรมนักรียนนศึกษา เพราะในกลุ่มเหล่านี้มีคนหนุ่มสาวที่มากด้วยอุดมการณ์ ส่วนหนึ่งได้รับการจูงใจ อีกส่วนหนึ่งเกิดคลังโคลและศรัทธาในลัทธิคอมมิวนิสต์ . . . เมื่อกลุ่มหนึ่งถูกทำลายไป ในไม่ช้ากลุ่มอื่นก็จะถูกจัดตั้งขึ้นแทนที่เช่นเรื่อยไป . . .^{๑๙}

จากเหตุการณ์ดังกล่าวมา แสดงให้เห็นว่ากลุ่มคอมมิวนิสต์กับกลุ่มฝ่ายซ้ายในสิงคโปร์ได้ทำการก่อกวนความสงบในสิงคโปร์เรื่อยมา ซึ่งทางการสิงคโปร์ถือว่าทั้งสองกลุ่มต่างก็เป็นภัยต่อความมั่นคงของประเทศชาติ และพฤติกรรมของสองกลุ่มนี้ทำให้สิงคโปร์ต้องดำเนินนโยบายต่างประเทศที่ระมัดระวังเป็นพิเศษ โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับสาธารณรัฐประชาชนจีน ซึ่ง

^{๑๗} Straits Times, February 24, 1970, p.1.

^{๑๘} Bangkok Post, 6 August 1975, p.3.

^{๑๙} ฤทธิ อธิธิประชา ฉิญาประชากร (กรุงเทพฯ ๖ : สำนักพิมพ์วิทยายุทธ ๒๕๑๘),

จะไกลกว่าต่อไป

๔.๒ ปัญหาทางเศรษฐกิจ

แม้สิงคโปร์จะเป็นเมืองท่าที่ใหญ่เป็นอันดับ ๔ ของโลกในปัจจุบัน แต่สิงคโปร์ก็มีปัญหาทางเศรษฐกิจหลายประการ โดยในระยะเริ่มแรกที่สิงคโปร์ได้รับเอกราชโดยสมบูรณ์นั้น สิงคโปร์ต้องประสบกับปัญหาค้นหางาน ปัญหาประชากรที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว และปัญหาการขาดการลงทุนจากต่างประเทศ ซึ่งต่างก็เป็นปัญหาสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการอยู่รอดของสิงคโปร์ เพราะเป็นประเทศที่ไม่มีพื้นที่เพียงพอสำหรับการเกษตรกรรมและไม่มีทรัพยากรธรรมชาติสำหรับป้อนโรงงานตามรายงานของ นาย ลิม กิม ซาน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพัฒนาแห่งชาติ เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๖๖ ปรากฏว่ามีคนว่างงานในระยะนั้นประมาณปีละ ๓๐,๐๐๐ ถึง ๔๐,๐๐๐ คน^{๒๐} และอีก ๕๕,๐๐๐ คน ที่ถูกไล่ออกจากงาน เพราะโรงงานอุตสาหกรรมต่าง ๆ ในสิงคโปร์พากันปิดกิจการเนื่องจากไม่มีตลาดระบายสินค้าเพียงพอ^{๒๑} ซึ่งเป็นผลให้บริษัทธุรกิจอเมริกันเกือบ ๓๐ แห่ง ที่คำริจะลงทุนในสิงคโปร์ต้องละทิ้งความตั้งใจเดิมของตน^{๒๒} นอกจากนั้นสิงคโปร์ยังประสบกับปัญหาที่มีอัตราการเกิดของประชากรเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว คือ เพิ่ม ๔ เปอร์เซ็นต์ต่อปี^{๒๓}

เหตุที่สิงคโปร์ต้องเผชิญกับวิกฤติการณ์ทางเศรษฐกิจในครั้งนั้น สืบเนื่องมาจากการที่สิงคโปร์หาตลาดระบายสินค้าให้แก่โรงงานอุตสาหกรรมต่าง ๆ ในประเทศของตนไม่ทัน โดย

^{๒๐} The Mirror, Vol. 2, No. 50 (December 12, 1966), pp. 3-9.

^{๒๑} Straits Times, December 16, 1966, p. 1.

^{๒๒} David Bonavia, "Singapore's Dark Horizon," Far Eastern Economic Review, Vol. 55, No. 8 (February 23, 1967), p. 327.

^{๒๓} Singapore Development Plan 1961-64 (Singapore : Ministry of Finance, 1961), pp. 21-26.

เฉพาะอย่างยิ่งมาเลเซีย ซึ่งซื้อสินค้าของสิงคโปร์ปีละประมาณ ๓๐ เปอร์เซ็นต์ของสินค้าออกทั้งหมด กล่าวจำนวนซ้อลงอย่างมากมาย เมื่อสิงคโปร์แยกตัวออกจากสหพันธ์ในปี ค.ศ. ๑๙๖๕ ส่วนทางด้านอินโดนีเซียซึ่งเคยซื้อสินค้าอุตสาหกรรมของสิงคโปร์เป็นจำนวนมากก็เริ่มซื้อสินค้าตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๖๓ เป็นต้นมา เมื่ออินโดนีเซียดำเนินนโยบายเผชิญหน้ากับปัญหาการรวมมาเลเซียในปีนั้น

ดังนั้นในระยะหัวเลี้ยวหัวต่อที่สิงคโปร์แยกตัวออกจากสหพันธ์มาเลเซีย สิงคโปร์พบว่าตนเองขาดการเตรียมทางด้านการค้าต่างประเทศ ซึ่งทำให้การระบายสินค้าอุตสาหกรรมต้องชะงักงันไปและนี่ก็เป็นสาเหตุที่ทำให้ผู้นำสิงคโปร์ในเวลาต่อมาได้ดำเนินนโยบายส่งเสริมการค้าการลงทุนกับต่างประเทศทั่วโลก โดยไม่คำนึงถึงอุปสรรคทางการเมืองที่แตกต่างกัน ซึ่งจะได้กล่าวต่อไป

จากปัญหาทางเศรษฐกิจที่ประดังเข้ามาเช่นนี้ ทำให้รัฐบาลของนายลีควานยิว ต้องประสบกับมรสุมความไม่ประการในระยะเริ่มแรก จนผู้สังเกตการณ์หลายคนให้ความเห็นว่า สิงคโปร์จะไม่สามารถยืนหยัดอยู่ได้ อย่างไรก็ตาม เมื่อเขาบริหารประเทศ พรรค P.A.P. ของนายลีควานยิว ได้เริ่มพัฒนาระบบเศรษฐกิจ การค้า และอุตสาหกรรมเป็นการใหญ่ โดยจัดเป็นระบบพัฒนาที่เป็นระเบียบแบบแผนมากกว่าเดกอน ท่าเรือพาณิชย์ของสิงคโปร์ได้รับการปรับปรุงและขยายให้กว้างขวางยิ่งขึ้น ปริมาณสินค้าเขาออกเริ่มกระเตื้องขึ้นนับตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๖๖ เป็นต้นมา ทำให้ทางการสิงคโปร์ต้องขยายท่าเรือให้เลยเขตจอร์ (Johore) ออกไปอีก

๒๘

Quarterly Economic Review of Malaysia, Singapore and Brunei, No.51 (undated) อ้างใน Chan Heng Chee, op.cit., p.15.

๒๙

Pierre R. Crosson, Economic Consequences of Confrontation for Malaysia (Center of Development Planning, National Planning Association, 1964), p.19. อ้างใน Chan Heng Chee, Ibid.

๒๖

E.L. Wheelright, Industrialization in Malaysia (Melbourne : Melbourne University Press, 1965), p.22.

ส่วนทางด้านอุตสาหกรรม สิงคโปร์ได้พัฒนาอุตสาหกรรมใหญ่ ๆ ๑๒ แห่ง ที่สำคัญคือ เขตอุตสาหกรรมจุง (Jurong) ซึ่งเมื่อขยายเต็มที่แล้วจะเป็นเมืองอุตสาหกรรมที่ใหญ่ที่สุดในสิงคโปร์ สามารถจุกงานและครอบครัวได้ประมาณ ๕๐๐,๐๐๐ คน ในปี ค.ศ. ๑๙๗๐ ทางกรได้สร้างโรงงานอุตสาหกรรม ๒๗๐ แห่ง ในเขตนี้ เพื่อผลิตสินค้าทุกประเภท มีกรรมกรทำงานในโรงงานเหล่านี้ ๓๓,๐๐๐ คน^{๒๗}

ทางการค้าต่างประเทศ สิงคโปร์ได้ดำเนินนโยบายเปิดประตูประเทศเพื่อทำการค้ากับทุกประเทศทั่วโลก มีการส่งเสริมการลงทุนของนักธุรกิจชาวต่างประเทศอย่างเต็มที่ โดยรัฐบาลสิงคโปร์ไม่เก็บภาษีเงินได้ของนักลงทุนเหล่านี้ นายกรัฐมนตรี ลีควนยิว เคยกล่าวว่า สิงคโปร์ยินดีและพร้อมเสมอที่จะต้อนรับนักธุรกิจ นักลงทุน ทุกชาติ ไม่ว่าจะเป็นชาวญี่ปุ่น ออสเตรเลีย อังกฤษ อเมริกัน เยอรมัน หรือรัสเซีย เดินทางเข้าสิงคโปร์เพื่อลงทุนในกิจการอะไรก็ได้ ซึ่งอาจจะเป็นบริษัทต่อเรือ ซ่อมเรือ หลอยางรถยนต์ ประกอบวิทยุ โทรทัศน์ หรือประกอบรถยนต์ สิงคโปร์ยินดีต้อนรับทั้งสิ้น ผลปรากฏว่าในรอบสิบปีที่ผ่านมา ขอบเขตการค้าต่างประเทศของสิงคโปร์ได้ขยายไปทั่วโลก นักธุรกิจต่างประเทศเข้ามาลงทุนในสิงคโปร์มากขึ้น โรงงานอุตสาหกรรมต่าง ๆ ได้สร้างเพิ่มขึ้นมากมาย ตามสถิติคิดถึงเดือนมกราคม ค.ศ. ๑๙๗๐ มีสถานที่ดำเนินธุรกิจของชาวอเมริกันในสิงคโปร์ ๒๖๓ แห่ง ซึ่งมีเงินลงทุนหลายร้อยล้านเหรียญสหรัฐ มูลค่าสินค้าแลกเปลี่ยนกันระหว่างสิงคโปร์กับกลุ่มประเทศคอมมิวนิสต์ต่าง ๆ มีปีละประมาณ ๑,๐๐๐ กว่าล้านเหรียญสหรัฐ^{๒๘} (ซึ่งหลายประเทศในภูมิภาคนี้ไม่ยอมคบค้ากับประเทศคอมมิวนิสต์ จึงเสียผลประโยชน์ไปปีละไม่น้อย)

^{๒๗} Singapore Fact and Figures 1971 (Singapore : Ministry of Culture, 1971), pp.24-26.

^{๒๘} Iain Buchanan, Singapore in Southeast Asia : An Economic and Political Appraisal (London : G. Bell and Sons Ltd., 1972), pp.254-258.

^{๒๙} Statistical Yearbook for Asia and the Pacific 1974 (United Nations Publication), p.361.

จากการขยายตัวทางเศรษฐกิจและการค้าดังกล่าวข้างต้นได้มีผลทำให้ปัญหาต่าง ๆ ทางเศรษฐกิจที่สิงคโปร์ต้องประสบในระยะเริ่มแรกค่อย ๆ หดไป สินค้าอุตสาหกรรมของสิงคโปร์มีตลาดระบายมากขึ้นในต่างประเทศ ปัญหาคนว่างงานก็หดไปเพราะโรงงานอุตสาหกรรมมีเพิ่มขึ้นมากมาย นอกจากนั้นปัญหาอัตราการเกิดของประชากรที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วก็ลดลง เพราะรัฐบาลสิงคโปร์ส่งเสริมให้ครอบครัวหนึ่ง ๆ ควรมีบุตรเพียง ๒ คนเท่านั้น นับว่าระบบเศรษฐกิจของสิงคโปร์ที่ทรุดหนักลงในปี ค.ศ. ๑๙๖๕ เริ่มมีความมั่นคงขึ้นตามลำดับ

๔.๓ ปัญหาเชื้อชาติกลุ่มผลประโยชน์และประชาชาติ

พลเมืองของสิงคโปร์มีประมาณ ๒,๐๗๕,๐๐๐ คน ในจำนวนนี้เป็นชาวจีนเสีย ๗๖ เปอร์เซ็นต์ ชาวมาเลย์ ๑๕ เปอร์เซ็นต์ ชาวอินเดียน ๗ เปอร์เซ็นต์ และชนชาติอื่น ๆ อีก ๒ เปอร์เซ็นต์^{๓๐} จำนวนคนที่นับถือศาสนาพุทธมีประมาณ ๑,๓๐๐,๐๐๐ คน ศาสนาอิสลาม ๓๐๐,๐๐๐ คน ศาสนานิกายต่าง ๆ ของอินเดียน ๑๐๐,๐๐๐ คน ศาสนาคาทอลิก ๗๕,๐๐๐ คน ศาสนาโปรเตสแตนต์ ๗๕,๐๐๐ คน ส่วนที่เหลือนับถือศาสนาอื่น ๆ

ในปี ค.ศ. ๑๘๑๙ ชาวมาเลย์เป็นกลุ่มแรกที่เกิดขึ้นมาตั้งถิ่นฐานอยู่บนเกาะสิงคโปร์ พวกนี้มาจากเกาะเซลีเบส (Celebes) เกาะสุมาตรา และมะละกา แต่คอนหลังชาวจีนซึ่งส่วนมากเป็นพวกค้าทาสหลังไหลเข้าไปในสิงคโปร์ ตามด้วยชาวอินเดียน โดยเฉพาะชาวจีนได้เพิ่มจำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ นับตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๘๕๐ จนในที่สุดชาวจีนได้กลายเป็นกลุ่มที่ใหญ่ที่สุดในสิงคโปร์ และมีบทบาททางการค้าเหนือชนชาติอื่น ๆ ในสิงคโปร์ทั้งหมด^{๓๑}

อนึ่ง ในระยะก่อนการรวมตัวของสิงคโปร์เข้าเป็นสหพันธมาเลเซีย เป็นยุคที่ชาวมาเลย์

^{๓๐} Singapore 1974, op.cit., pp. 70-71.

^{๓๑} Singapore Annual Report (Singapore : Government Printing Office, 1963), pp. 44, 80 อ้างใน Chan Heng Chee, op.cit., p. 16.

ในสิงคโปร์ตอนกลางเป็นเบาะกลางชาวจีน ทั้งนี้เพราะชาวมลายูมีน้อยกว่าชาวจีนมาก ประกอบกับความสามัคคีในหมู่ชาวมลายูไม่มี ถ้าเปรียบเทียบกับชาวจีนแล้ว ชาวมลายูเป็นกลุ่มชนที่ล้าหลัง มีชีวิตการ เป็นอยู่อย่างไม่มีระเบียบแบบแผน ^{๓๒} ทั้งนี้เป็นเพราะอุปนิสัยของชาวมลายู เป็นคนที่ไม่กระตือรือร้น จึงเป็นรองชาวจีนในสังคมของสิงคโปร์อยู่เสมอ ซึ่งกลุ่มชาวจีนในสิงคโปร์นั้นนอกจากมีความสามารถในการคุมเศรษฐกิจแทบทั้งหมดอยู่แล้ว ยังได้จัดตั้งระบบการศึกษาอย่างมีระเบียบแบบแผนในหมู่ของตนอีกด้วย เช่น การจัดสร้างโรงเรียนของตนเองขึ้นโดยทำการสอนเป็นภาษาอังกฤษและภาษาจีน และคอยปรับปรุงหลักสูตรการศึกษาอยู่เสมอ ส่วนชาวมลายูยังยึดถือระบบการศึกษาแบบเก่า ๆ สมัยสุลต่าน จึงมีความล้าหลังทางด้านการศึกษาอยู่มาก ^{๓๓} ดังนั้นเมื่อเขาวชนมาเลย์เติบโตขึ้นและประสงค์จะเข้าศึกษาในสถาบันชั้นสูง เช่น โรงเรียนมัธยมและวิทยาลัยต่าง ๆ จึงมักสอบเข้าเรียนไม่ได้ เพราะแพะแค้นชาวจีน ทั้งนี้การสอบนั้นต้องสอบด้วยภาษาอังกฤษ เขาวชนจีนในสิงคโปร์ซึ่งได้รับการฝึกฝนมาตั้งแต่เล็ก ๆ จึงมีโอกาสมากกว่า

ด้วยเหตุดังกล่าว ชาวมลายูในสิงคโปร์จึงมีความรู้สึกว่าคุณเสียเปรียบแก่ชาวจีนในสังคมสิงคโปร์เสมอมา เมื่อสิงคโปร์รวมตัวเข้าเป็นสหพันธมาเลเซีย ชาวมลายูในสิงคโปร์จึงทำการเรียกร้องสิทธิในทางการเมืองและเศรษฐกิจทันที โดยยึดถือเอาสิทธิต่าง ๆ ที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญของสหพันธมาเลเซีย ซึ่งให้สิทธิพิเศษหลายประการแก่ชาวมลายู (ดังได้กล่าวมาแล้วในบทที่ ๓) เป็นบรรทัดฐานในการเรียกร้อง การเรียกร้องเหล่านี้ทำให้ชาวจีนในสิงคโปร์ไม่พอใจเป็นอันมาก ในที่สุดเมื่อเดือนกรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๖๔ ได้มีการจลาจลเกิดขึ้นระหว่างชาวมลายูและชาวจีน และได้สร้างความเสียหายให้แก่ชีวิตและทรัพย์สินเป็นจำนวนมากในสิงคโปร์ จนรัฐบาลต้องเข้าระงับเหตุการณ์ไม่ให้ลุกลามกว้างขวางออกไป

^{๓๒} The Mirror, Vol. 3, No. 8 (February 20, 1967), p. 1.

^{๓๓} Willard Hanna, "The Malay's Singapore, Part II The Anomalous Present," Southeast Asia Series, Vol. 14, No. 3 (American Universities Field Staff Report Service, 1966), p. 2 อ้างใน Chan Heng Chee, op.cit., p. 17.

เมื่อสิงคโปร์แยกตัวออกจากสหพันธมาเลเซียในปี ค.ศ. ๑๙๖๕ ชาวมาเลย์ในสิงคโปร์ จึงมีความวิตกเป็นทุกข์เกี่ยวกับชะตากรรมของตนเป็นอย่างมากถึงกับมีการจัดชุมนุมชนเข้าพบ นายกรัฐมนตรี ลี้กวนยิว เพื่อพูดถึงปัญหา^{๓๔} ทางฝ่ายรัฐบาลสิงคโปร์นั้นอ้างความจริงที่โคเล็งเห็นความ รู้สึกอันเป็นอย่างดี ซึ่งนาย ลี้กวนยิว เองก็เคยทำในวันประกาศเอกราชของสิงคโปร์ว่า สิงคโปร์ จะส่งเสริมและให้ความเป็นธรรมแก่ทุกเชื้อชาติในประเทศ พร้อมกันนั้นรัฐบาลสิงคโปร์ได้จัดตั้ง คณะกรรมการพิเศษเพื่อแก้ไขรัฐธรรมนูญ โดยเพิ่มมาตรการปกป้องชนกลุ่มน้อยในสิงคโปร์ เมื่อ ปี ค.ศ. ๑๙๖๖ ทำให้ชาวมาเลย์พอใจขึ้นบ้าง แต่เหตุการณ์ก่อนนั้นก็เกิดขึ้นทันที นั่นคือ ชาวจีนในสิงคโปร์เห็นวาระรัฐบาลกำลังเห็นใจชาวมาเลย์มากขึ้นทุกวัน หอการค้าจีนจึงทำการ เรียกร้องให้รัฐบาลรับรองและอนุญาตให้มีการใช้ภาษาจีนอย่างกว้างขวาง โดยให้ระบุไว้ใน รัฐธรรมนูญเช่นกัน^{๓๕} ซึ่งทางการสิงคโปร์ก็ได้ยินยอมตามคำเรียกร้องนี้ในเวลาต่อมา

นอกจากนี้เพื่อที่จะแก้ปัญหาเยาวชนมาเลย์ชาติที่เรียน ทางการศึกษาได้จัดตั้งโรงเรียน มัธยมเพิ่มขึ้นอีกหลายแห่งในปี ค.ศ. ๑๙๖๗ เพื่อให้เด็กชาวมาเลย์ที่สอบแพะและแนชชาวจีนที่มีที่เรียน เพียงพอ ซึ่งผลปรากฏว่าในปีเดียวกันมีเยาวชนมาเลย์เข้าเรียนตามโรงเรียนที่เบ็ดเตล็ดประมาณ ๗,๐๐๐ คน^{๓๖} และแม้แต่คณะรัฐมนตรีของสิงคโปร์ทางการก็ได้แบ่งตำแหน่งรัฐมนตรีเท่าเทียมกัน ตามสัดส่วนจำนวนประชากรที่มีอยู่ กล่าวคือ ในจำนวนรัฐมนตรี ๑๑ คน ในคณะรัฐบาลปัจจุบัน มีรัฐมนตรีเชื้อสายจีน ๔ คน เชื้อสายมาเลย์ อินเดียน และเชื้อสายยุโรป-เอเชีย เชื้อสายละ ๑ คน ดังนั้นความเสมอภาคในสังคมตามที่คณะผู้นำสิงคโปร์นั้นไม่เพียงแต่รัฐบาลต้องทำให้ ของแค้นระหว่างคนรวยกับคนจนแคบลงเท่านั้น แต่ยังต้องทำให้ช่องว่างระหว่างความขัดแย้งกัน ทางเชื้อชาติให้แคบลงอีกด้วย

^{๓๔} Straits Times, July 21, 1966, p.1-2.

^{๓๕} The Mirror, Vol.1, No.33 (October 16, 1966), p.3.

^{๓๖} The Mirror, Vol. 3, No.8 (February 20, 1967), p.4.

ด้วยเหตุดังกล่าว กลุ่มผลประโยชน์ในสิงคโปร์ จึงมีลักษณะเป็นกลุ่มเชื้อชาติต่าง ๆ โดยเฉพาะกลุ่มชาวจีนและกลุ่มชาวมาเลย์ และประชาชาติที่แสดงออกนั้นอยู่ในลักษณะที่มุ่งผลประโยชน์เพื่อกลุ่มตน ซึ่งทางสิงคโปร์ก็พยายามตอบสนองและยินยอมตามขอเรียกร้องของชนสองกลุ่มนี้เสมอมา ทั้งนี้เพื่อความสงบและความเรียบร้อยภายในประเทศ

อย่างไรก็ดี ปัญหาความขัดแย้งระหว่างชาวมาเลย์และชาวจีนในปัจจุบันยังไม่ไต่หนืดสิ้นไปจากสังคมสิงคโปร์ เพราะยังมีปัญหาอีกหลายประการที่ชาวมาเลย์ถือว่าตนถูกกลั่นแกล้ง เช่น ปัญหาการสอบเข้าทำงานในตำแหน่งราชการที่ดี ๆ ซึ่งชาวมาเลย์มักแพ้คะแนนชาวจีนในการสอบคัดเลือกเข้ารับราชการ แต่ชาวมาเลย์มักสรุปว่า ตนถูกกีดกันมากกว่าเหตุผลทางความสามารถ นอกจากนี้ทัศนคติที่ชาวมาเลย์เป็นเจ้าของเดิมในดินแดนแหลมมลายูรวมทั้งสิงคโปร์ด้วย ยังคงฝังแน่นอยู่ในความรู้สึกของชาวมาเลย์ ซึ่งทัศนคตินี้ทำให้ปัญหาเชื้อชาติในสิงคโปร์ไม่สามารถจะหาขอยุติได้ แม้จนปัจจุบัน

๔.๔ อุดมการณ์เพื่อการอยู่รอด

นับตั้งแต่ได้แยกตัวออกมาเป็นรัฐเอกราชแล้ว ภารกิจอันแรกของผู้นำสิงคโปร์คือการแสวงหาการอยู่รอดให้แก่รัฐของตน นายลีควานยิว นายกรัฐมนตรีมีความเชื่อในความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดระหว่างชนชั้นนำและบรรดาประชาชนเป็นสิ่งที่จำเป็นและสำคัญยิ่ง เพราะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้สิงคโปร์อยู่รอดได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้นำของพรรค F.A.P. ได้เห็นความจำเป็นที่จะต้องอธิบายสถานการณ์และสิ่งแวดล้อมให้ชาวสิงคโปร์ได้เข้าใจ เพื่อเตรียมปรับตัวให้เข้ากับบรรยากาศทางการเมืองที่เปลี่ยนแปลงไป นอกจากนี้ผู้นำสิงคโปร์ยังประสงค์จะให้ชาวโลกเห็นว่าสิงคโปร์ไม่แตกคัม แม้จะแยกตัวออกไปจากสหพันธ์มาเลเซียก็ตาม เพราะชาวสิงคโปร์ทุกคนประสงค์จะให้ประเทศของตนอยู่รอดได้อย่างอิสระเสรี

^{๓๑)} Lee Kuan Yew, Some Problems in Malaysia (Singapore :

ในปี ค.ศ. ๑๙๖๔ นายสิทกานยิวให้ทัศนะเกี่ยวกับการยอมรับว่า ประกอบด้วยปัจจัยพื้นฐานสามประการ คือ ประการแรก รัฐจะต้องยึดถือผู้นำและผู้นำต้องรับผิดชอบ ประการที่สอง รัฐต้องมีระบบเศรษฐกิจที่มั่นคงและมีกำลังทางทหารเพียงพอ และประการที่สาม ต้องมีมิตรประเทศคอยให้ความช่วยเหลือทางด้านการป้องกันประเทศ^{๓๘}

ผู้นำของสิงคโปร์มีความเชื่ออย่างมั่นคงว่า การยอมรับของสิงคโปร์นั้นต้องขึ้นอยู่กับความสามารถและความพร้อมเพียงของชาวสิงคโปร์ที่จะยอมรับท่าทีและค่านิยมใหม่ในสภาวะแวดล้อมของตน หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ชาวสิงคโปร์ในยุคใหม่คือยุคเป็นรัฐอธิปไตยโดยสมบูรณ์นี้ จะต้องเป็นบุคคลที่ทัศนคติและการกระทำที่แตกต่างไปจากสภาวะการเป็นอยู่ของชาวสิงคโปร์ยุคเดิม นายเอส.ราชารัตนัม (S. Rajaratnam) รัฐมนตรีต่างประเทศสิงคโปร์ให้ทัศนะว่า :

. . . สิงคโปร์จะยอมรับได้หรือไม่นี้ ไม่ได้ขึ้นอยู่กับความกล้าที่จะเผชิญกับปัญหาต่างๆ ของชาวสิงคโปร์ แต่ขึ้นอยู่กับความสามารถและความตั้งใจที่จะแก้ไขและเอาชนะปัญหาเหล่านั้นให้ได้รับความเชื่อมั่นในตนเองนั้นยังไม่พอ แต่เราต้องศึกษาปัญหาให้เข้าใจทุกแง่มุมแล้วจึงจะวางมาตรการแก้ไข . . . สิงคโปร์จึงจำเป็นต้องฝึกฝนประชากรให้มีความคิดใหม่และมีความสามารถในการพัฒนาประเทศชาติ . . .^{๓๙}

ดังนั้น นับตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๖๕ ปัญหาการยอมรับเป็นปัญหาสำคัญสุดของสิงคโปร์ นโยบายทุกอย่างทั้งภายในและภายนอกประเทศมักเน้นหนักปัญหานี้เป็นสำคัญ บรรดาผู้นำของสิงคโปร์ต่างศึกษาและวิเคราะห์ปัญหานี้อย่างกว้างขวาง ความพยายามเหล่านี้ทำให้สิงคโปร์คนพบอุดมการณ์สำคัญสี่ประการ คือ

^{๓๘} Ibid., p.3.

^{๓๙} The Mirror, Vol.2, No.45 (November 7, 1965), pp.1-8.

(๑) อุดมการณ์ส่งเสริมสังคมที่มีคนหลายเชื้อชาติ : ผู้นำสิงคโปร์ได้ขอร้องไห้ประชากรทั้งหมดสนับสนุนนโยบายส่งเสริมคนหลายเชื้อชาติ หลายภาษา หลายวัฒนธรรม โดยการช่วยกันสร้างสรรค์สังคมใหม่ที่มีความสามัคคีกลมเกลียวกันระหว่างชนต่างเชื้อชาติให้ได้ ทางฝ่ายรัฐบาลนั้นก็ได้ดำเนินการทุกอย่างเพื่อบรรลุเป้าหมายอันนี้ เช่น ในกรณีเรื่องภาษา ทางการสิงคโปร์ได้ให้ความสำคัญแก่ทุกภาษา แม้ภาษามาเลย์จะถือว่าเป็นภาษาประจำชาติ แต่ภาษาจีน ทัมปี และอังกฤษต่างก็ถือว่าเป็นภาษาของทางการ และมีความสำคัญเท่าเทียมกัน^{๕๐}

นายกรัฐมนตรี ลีควนยิว เองก็ตระหนักว่า หากประสงค์จะสร้างสรรค์สิงคโปร์ให้มีความเจริญรุ่งเรือง มีความมั่นคงถาวรได้นั้น ก่อนอื่นสิงคโปร์จะต้องมีพลังสามัคคีของประชากรทั้งหมด พลังนี้จะไต่มาจกต่อเมื่อรัฐบาลได้ให้หลักประกันในความเสมอภาค และความเป็นธรรมแก่ทุกเชื้อชาติในสังคมของตน^{๕๑} มาตรการนี้ ผู้นำสิงคโปร์เชื่อว่าไม่เพียงแต่ทำให้สิงคโปร์อยู่รอดได้ในอาณาเขตของตนเท่านั้น แต่ยังทำให้สิงคโปร์อยู่รอดได้ในภูมิภาคเอเชียอาคเนย์อีกด้วย^{๕๒} เพราะความเสมอภาคเมื่อเกิดขึ้นแล้ว จะทำให้ความขัดแย้งกันของกลุ่มชนต่างเชื้อชาติในประเทศหมดไป ชาวมาเลย์รอบบ้านสิงคโปร์จะไม่คิดบงร้ายประเทศ เพราะพรรคพวกของตนได้รับความเป็นธรรมแล้ว อุดมการณ์ผู้นำสิงคโปร์ยังใช้เป็นรากฐานในการดำเนินนโยบายต่างประเทศที่มุ่งกระชับสัมพันธ์ไมตรีกับประเทศเพื่อนบ้าน (มาเลเซียและอินโดนีเซีย) ให้ดียิ่งขึ้นอีกด้วย นอกจากนั้นสิงคโปร์ยังมุ่งหวังให้ประเทศอื่น ๆ ที่มีปัญหาชนกลุ่มน้อยคล้ายคลึงกัน ยึดถือนโยบายของสิงคโปร์เอาไปปฏิบัติให้เกิดความสามัคคีกันระหว่างเชื้อชาติ โดยเฉพาะกลุ่มประเทศในเอเชียอาคเนย์^{๕๓}

^{๕๐} Speech by Inche Othman Wok, Minister for Culture and Social Affairs, The Mirror, Vol.2, No.47 (November 21, 1966), p.7.

^{๕๑} The Mirror, Vol.3, No.2 (January 9, 1967), p.1.

^{๕๒} Ibid.

^{๕๓} Ibid.

(๒) อุดมการณ์ มุ่งฝึกประชาชน ให้มีความสามารถ และมีระเบียบวินัย นายกรัฐมนตรี ลี้กวนยิวของสิงคโปร์มีความเชื่อว่าประเทศเล็ก ๆ ในโลกที่สามารถยืนหยัดอยู่ได้เพราะประเทศ นั้นมีการจัดการในสังคมอย่างมีระเบียบแบบแผน และสามารถจัดสวัสดิการให้แก่สังคมได้เป็น อย่างดี ประชากรของประเทศนั้นจะต้องมีความรู้ความสามารถ ซึ่งหลายวงการเชื่อว่า นาย ลี้กวนยิว เอาจริงแบบแผนของสังคมสวิสเซอร์แลนด์ และความสามารถของอิสราเอลมาเป็น แบบอย่าง เพื่อสร้างสรรค์สังคมสิงคโปร์ บรรดาผู้นำพรรค P.A.P. ย้ำว่าเพื่อบรรลุเป้าหมายอันนี้ สิงคโปร์จำเป็นต้องสร้างประชากรยุคใหม่ให้มีความตั้งใจ มีความเด็ดขาด และยอมอุทิศตนเพื่อการฝึกวิทยากรใหม่ ๆ และต้องมีระเบียบวินัยที่ดี นายลี้กวนยิว แสดง ความคิดเห็นว่า "ถ้าหากประเทศเพื่อนบ้านของเราทราบว่า แม้สังคมสิงคโปร์จะเป็นสังคมที่ เล็ก ๆ แต่มีประชากรที่มีความเสียสละ มีความเข้มแข็งที่จะอุทิศตนเพื่อประเทศแล้ว เรา ก็ สามารถอยู่รอดได้อย่างสงบสุข ผู้นำสิงคโปร์จึงส่งเสริมให้ประชากรทุกคนมีความรู้ความ สามารถในด้านการผลิต และการบริการอื่น ๆ ที่มีผลส่งเสริมระบบเศรษฐกิจของชนใหม่มั่นคง ถาวร ผู้นำสิงคโปร์เชื่อว่า ความสามารถของประชากรจะเป็นทรัพยากรอันดีเลิศสำหรับการ พัฒนาประเทศให้เจริญรุดเร็วกว่าประเทศอื่น ๆ ในภูมิภาค นายลี้กวนยิว เคยกล่าวว่า : หากในแต่ละปี สิงคโปร์สามารถสร้างทัศนคติใหม่ ๆ ให้ประชาชนของตนเข้าใจถึงระบบสังคม และระบบเศรษฐกิจใหม่เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ฐานะของสิงคโปร์ก็จะมั่นคงขึ้นเรื่อย ๆ เช่นกัน"

^{๕๔} Chan Heng Chee, op.cit., p.51.

^{๕๕} The Mirror, Vol.2, No.34 (August 22, 1966), p.2.

^{๕๖} Ibid., Vol.2, No.36 (September 5, 1966), p.1.

^{๕๗} Chan Heng Chee, op.cit., pp.51-52.

^{๕๘} Straits Times, September 1st., 1966, p.1.

ในส่วนที่เกี่ยวกับนโยบายต่างประเทศ อุดมการณ์นี้เกี่ยวพันกับความประสงค์ของบรรดาผู้นำ
สิงคโปร์ ที่อยากจะเห็นประชากรของเรามีส่วนสำคัญในการร่วมพัฒนาภูมิภาค อันจะทำให้ประเทศ
ต่าง ๆ มองเห็นคุณค่าของชาวสิงคโปร์ และบทบาทของสิงคโปร์ในการสร้างความเจริญรุ่งเรือง
ให้แก่ส่วนรวม ซึ่งผู้นำสิงคโปร์หวังว่าทุกประเทศจะมองสิงคโปร์ เป็นประเทศที่จำเป็นต้องมีใน
ภูมิภาคเอเชียอาคเนย์

(๓) อุดมการณ์การปลูกฝังความรักภักดีต่อประเทศชาติในหมู่ประชาชน เนื่องจาก
ประชากรของสิงคโปร์มีหลายเชื้อชาติ ทางการสิงคโปร์จึงเล็งเห็นความจำเป็นที่จะต้องสร้าง
เอกลักษณ์ความรักชาติในหมู่ประชาชนทั้งหมดไม่ว่าจะเป็นชาวสิงคโปร์ที่มีเชื้อสายจีน มาเลย์
อินเดีย และอื่น ๆ เพื่อบรรลุเป้าหมายนี้ รัฐบาลสิงคโปร์ได้ประกาศใช้กฎหมายการเกณฑ์ทหาร
ในปี ค.ศ. ๑๙๖๗ กำหนดให้มีการเกณฑ์ทั้งหญิงและชายเข้ารับราชการทหาร และให้ฝึกวิชาทหาร
ให้แก่เยาวชนตามโรงเรียนต่าง ๆ โดยทุกคนจะต้องเข้ารับราชการทหารเป็นเวลา ๒ ปี หลัง
จากนั้นจึงปลดประจำการ และขึ้นบัญชีทหารกองเกินเป็นเวลาตั้งแต่ ๑๐ ปี ถึง ๑๕ ปี^{๔๕}
มาตรการอันนี้มุ่งทำให้เยาวชนทุกคนเกิดความภูมิใจที่มีส่วนร่วมป้องกันประเทศทั้งยังเป็นการปลูกฝัง
ความรักชาติในหมู่เยาวชนชายและหญิงได้เป็นอย่างดีอีกด้วย ซึ่งในปัจจุบันนี้สิงคโปร์ก็ยังคงดำเนิน
มาตรการนี้อยู่อย่างไม่หยุดยั้ง ในแง่ของนโยบายต่างประเทศ อุดมการณ์นี้จะช่วยลดน้ำหนัก
และทำให้ความกดดันของประเทศอื่นในเอเชีย ยกเว้นใหญ่ผู้นำสิงคโปร์ถึงความเท่าเทียมความมั่นคง
ของตนอยู่เสมอ เพราะตามทัศนะของผู้นำสิงคโปร์แล้ว แม้จะมีพลเมืองน้อย แต่หากทุกคนยอมสู้
ก็จะสร้างความแข็งแรงให้แก่ฝ่ายตรงข้ามไม่มากนัก

(๔) อุดมการณ์ปรับตัวให้เข้ากับสภาพการเปลี่ยนแปลง เมื่อแยกตัวออกจากสหพันธ์
มาเลเซีย ผู้นำสิงคโปร์ถือว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญในประวัติศาสตร์ของประเทศ ซึ่งการที่
สิงคโปร์จะยืนหยัดอยู่ได้นั้นต้องอาศัยความร่วมมือของประชากรทั้งหมด นั้นย่อมหมายถึงว่า

^{๔๕} Ibid., February 28, 1967, p.2.

ชาวสิงคโปร์จะต้องทำงานหนักขึ้นกว่าเดิม จะต้องเสียสละเพื่อประเทศชาติ โดยผู้นำสิงคโปร์ ประสงค์จะให้ประชาชนทุกคนปรับตัวให้เข้ากับบรรยากาศใหม่ในสังคม นายลีควนยิว กล่าวว่ : "การเปลี่ยนแปลงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับชีวิต เมื่อไหร่เราหยุดอยู่กับที่ ไม่ปรับปรุงตัวเองให้เข้ากับเหตุการณ์รอบด้านใดแล้ว เมื่อนั้นเราก็มักเริ่มเดินทางไปสู่สัจธรรม" เหตุที่ผู้นำสิงคโปร์ นำเอาอุดมการณ์มาใช้ก็เพราะว่าประสงค์จะชักนำให้ประชากรของตนต้องเสียสละมากขึ้น กล่าวคือ เมื่อสิงคโปร์อยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษและเมื่อรวมอยู่ในมาเลเซีย การกีดกันที่สำคัญ เช่น การป้องกันประเทศ การต่างประเทศและอื่น ๆ นั้นไม่ใช่นโยบายของผู้นำสิงคโปร์ที่จะต้องวิตกเป็นทุกข์ แต่เมื่อเป็นรัฐเอกราชแล้วชาวสิงคโปร์ทุกคนมีหน้าที่ต้องรับผิดชอบ ดังนั้นการทำให้ประชากรเข้าใจ และยอมรับการเปลี่ยนแปลงนี้ ย่อมจะนำมาซึ่งการสนับสนุนและการเสียสละของปวงชนภายใน ประเทศ และนั่นย่อมหมายถึงการสร้างควมมั่นคงให้แก่ประเทศชาติซึ่งมีผลทำให้ต่างประเทศยอมรับนับถือมากขึ้น

๔.๕ สภาผู้แทน

ถึงโลกกลามาแล้วว่า กลุ่มผู้นำที่บริหารประเทศสิงคโปร์อยู่ในปัจจุบัน คือ สมาชิกของ พรรค P.A.P. ทั้งหมด โดยเฉพาะหัวหน้าพรรค คือ นายลีควนยิว นั้นยังดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี อีกด้วย ดังนั้นพรรคจึงเป็นผู้ควบคุมฝ่ายบริหารและฝ่ายนิติบัญญัติโดยสิ้นเชิง ซึ่งเป็นผลให้สิงคโปร์ สามารถตัดสินใจปัญหาต่าง ๆ ไม่ว่าจะ เป็นปัญหาภายในหรือปัญหาเกี่ยวกับนโยบายต่างประเทศได้ อย่างรวดเร็วโดยไม่มีอุปสรรคในทางสภาผู้แทนราษฎร เพราะสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทั้งหมด เป็นลูกพรรครัฐบาล

๔.๕.๑. ผู้มีอำนาจในการกำหนดนโยบายต่างประเทศของสิงคโปร์ ผู้มีอำนาจในการกำหนดนโยบายต่างประเทศของสิงคโปร์ คือ นายกรัฐมนตรี คณะรัฐมนตรี และคณะกรรมการ

ประจำทำเนียบประธานาธิบดี (Presidential Council)^{๕๑} เท่าที่แลมาแล้ว คณะกรรมการ
 นี้มีอำนาจตรวจสอบร่างกฎหมายทุกฉบับ ก่อนที่รัฐบาลจะเสนอเข้าสู่รัฐสภา และมีอำนาจแก้ไข
 หรือให้คำแนะนำแก่รัฐบาลและรัฐสภาในร่างกฎหมายนั้น ๆ เพื่อให้ได้มาซึ่งกฎหมายและกฎข้อบังคับ
 ที่เหมาะสมและเป็นประโยชน์แก่สังคมไปร้อมมากที่สุด แต่เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๗๐ ได้มีการแก้ไขรัฐธรรมนูญ
 ของสิงคโปร์ โดยให้อำนาจนายกรัฐมนตรีสามารถเสนอร่างกฎหมายที่เกี่ยวกับการทหาร ความ
 มั่นคงของประเทศ ความสงบเรียบร้อยของบ้านเมืองเข้าสู่สภาโดยตรงได้ โดยไม่ต้องผ่านคณะ
 กรรมการประจำทำเนียบประธานาธิบดี^{๕๒} ดังนั้นคณะกรรมการดังกล่าวในปัจจุบันจึง
 มีหน้าที่เกี่ยวกับการปกป้องรักษาผลประโยชน์ของชนกลุ่มน้อยเท่านั้น แต่หากหากมีปัญหาเกี่ยวกับ
 ความสัมพันธ์ระหว่างชาวมาเลย์ในสิงคโปร์ กับชาวมาเลย์ในอินโดนีเซียหรือมาเลเซียแล้ว
 คณะกรรมการนี้จะมีบทบาทมากในการกำหนดนโยบายเกี่ยวกับปัญหาดังกล่าว^{๕๓}

ดังนั้นบทบาทและอำนาจในการกำหนดนโยบายต่างประเทศโดยทั่ว ๆ ไปจึงอยู่ที่คณะ
 รัฐมนตรีของสิงคโปร์ และบุคคลที่มีบทบาทสำคัญที่สุด คือ นายกรัฐมนตรีลีควานยิว ซึ่งเป็นผู้วาง

^{๕๑} คณะกรรมการประจำทำเนียบประธานาธิบดี ได้รับการจัดตั้งขึ้นเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๖๕ ประกอบด้วยสมาชิก ๒ ชุด ๆ ละ ๑๐ คน ชุดแรกแต่งตั้งโดยประธานาธิบดี ประกอบด้วยประธาน ศาลฎีกา (ประธาน) สมาชิกอีก ๕ คน คือ นายกรัฐมนตรีลีควานยิว รัฐมนตรีต่างประเทศ รัฐมนตรี กลาโหม อธิบดีกรมการปกครอง อธิบดีกรมอัยการ และผู้พิพากษาหัวหน้าศาลต่าง ๆ อีก ๔ คน ชุดที่สองประกอบด้วยบุคคลที่มีคุณวุฒิโดยทำการเลือกจากชนกลุ่มน้อยต่าง ๆ ที่อยู่ในสิงคโปร์ ปัจจุบัน คณะกรรมการนี้มีหน้าที่ตรวจสอบร่างกฎหมายต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับสิทธิของชาวมาเลย์ ชาวอินเดียน และอื่น ๆ ที่อยู่ในสิงคโปร์ ให้คำแนะนำและขอคิดเห็นแก่รัฐบาลและรัฐสภาเกี่ยวกับปัญหาชนกลุ่มน้อย (Tan Sri Mahamad Suffian Bin Hashim, An Introduction to The Constitution of Malaysia (Kuala Lumpur : Government Printer, 1972), pp. 325-327.

^{๕๒} Singapore 1971, op.cit., p. 92.

^{๕๓} สัมภาษณ์ นาย ที. ทิฐนาการาน เลขานุการโท สถานทูตสิงคโปร์ประจำประเทศไทย.

รากฐานของนโยบาย ร่วมกับรัฐมนตรีต่างประเทศ รัฐมนตรีกลาโหม และรัฐมนตรีกระทรวงการคลัง (กระทรวงการคลังของสิงคโปร์นอกจากจะมีหน้าที่จัดสรรงบประมาณทั้งหมดแล้ว ยังต้องรับผิดชอบเกี่ยวกับด้านธุรกิจการค้าต่างประเทศ และความร่วมมือในภูมิภาค)

อย่างไรก็ดี แม้คณะรัฐมนตรีสิงคโปร์จะมีบทบาทร่วมกันในการกำหนดนโยบายต่างประเทศ แต่ในทางปฏิบัติ นายลี กวน ยิว เป็นผู้ที่มีอำนาจและมีอิทธิพลมากที่สุด เช่น มีอำนาจเสนอร่างกฎหมายเกี่ยวกับความมั่นคงของประเทศเข้าสู่สภาโดยไม่ต้องขอความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรี หรือผ่านการตรวจสอบจากคณะกรรมการประจำทำเนียบประธานาธิบดี^{๕๕} ซึ่งเท่าที่ปรากฏรัฐสภาของสิงคโปร์ (ซึ่งสมาชิกทั้งหมดเป็นลูกพรรคของพรรค P.A.P.) มักจะสนับสนุนร่างกฎหมายที่นายกรัฐมนตรีเสนอเข้าสู่สภาเสมอ และด้วยเหตุที่นายลี กวน ยิว มีอำนาจเสนอร่างกฎหมายอย่างกว้างขวางตามคำจำกัดความของข้อความที่ว่า "เกี่ยวกับความมั่นคงของประเทศ" นายลี กวน ยิว จึงมีบทบาทและอำนาจอย่างกว้างขวางในการกำหนดนโยบายต่างประเทศ ดังจะเห็นได้จากนโยบายการสนับสนุนให้สหรัฐยังคงฐานทัพทางทหารของตนในภูมิภาคเอเชียอาคเนย์ นโยบายเกี่ยวกับการป้องกันร่วมกันในภูมิภาค และนโยบายวางकुศลอิทธิพลของประเทศมหาอำนาจ นายลี กวน ยิว เป็นผู้แถลงเองทั้งสิ้น โดยมีรัฐมนตรีต่างประเทศ และรัฐมนตรีอื่น ๆ ในคณะรัฐบาลเป็นผู้รับนโยบายไปดำเนินการอีกทอดหนึ่ง (ซึ่งจะไต่ขยายความในบทที่ว่าด้วยปัจจัยภายนอกที่มีอิทธิพลต่อการกำหนดนโยบายต่างประเทศของสิงคโปร์ และนโยบายต่างประเทศของสิงคโปร์ในทางปฏิบัติ)

๔.๕.๒ ลักษณะพิเศษของผู้นำสิงคโปร์ ในด้านการทำงานเพื่อประเทศชาติ คณะรัฐมนตรีของสิงคโปร์และกลุ่มผู้นำในพรรค P.A.P. ทำงานกันอย่างจริงจังและยอมอุทิศตนเพื่อความเจริญก้าวหน้าของประเทศชาติอย่างน่าสรรเสริญ เช่น คณะรัฐมนตรีของสิงคโปร์ไม่เคยมีเรื่องอื้อฉาวเกี่ยวกับการรับสินบน การละเลยต่อหน้าที่ หรือแม้กระทั่งความประพฤติที่ผิดศีลธรรม ยกเว้นกรณีเดียวที่เกิดขึ้นในปี ค.ศ. ๑๙๗๔ คือ กรณีของนาย วี ทูน บูน (Wee Toon Boon) รัฐมนตรีทบวงสิ่งแวดล้อมเป็นพิษ (ซึ่งไม่มีชื่ออยู่ในคณะรัฐมนตรี) ที่รับสินบนจากบริษัทเอกชน คิดเป็นเงินไทยหลายล้านบาท แต่ทางการสิงคโปร์ก็ไต่ทำการจับกุมทันที และศาลของสิงคโปร์ได้ตัดสินจำคุกนาย วี ทูน บูน เป็นเวลา ๑๘ ปี ในเวลาต่อมา (สัมภาษณ์ นาย ที. ที่ฐานการาน เลขานุการโทสถานเอกอัครราชทูตสิงคโปร์ประจำประเทศไทย)

^{๕๕} Singapore 1971, Loc.cit.

อนึ่ง ได้เป็นที่ประจักษ์กันทั่วไปในสิงคโปร์ว่า ความสำเร็จทางการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และอื่น ๆ ที่สิงคโปร์สามารถทำได้ในรอบสิบปีที่ผ่านมา ส่วนใหญ่น้อยอยู่กับความสามารถของบรรดาผู้นำในพรรค P.A.P. และคณะรัฐมนตรีของสิงคโปร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความสามารถของนายกรัฐมนตรี ลี กวน ยิว ซึ่งเป็นผู้หัวงการเมืองระหว่างประเทศยอมรับว่าเป็นผู้นำที่เข้มแข็ง ทั้งนี้ และทั้งนั้นเรากองยอมรับว่านายกรัฐมนตรีสิงคโปร์มีคุณสมบัติหลายอย่างที่น่าหลายคนในเอเชียอาคเนย์ไม่มี เช่น ความเข้มแข็งและเด็ดเดี่ยวในการบริหาร การควบคุมและปราบปรามบรรดา รัฐมนตรีที่ส่อหาที่ไปในทางที่ไม่ชอบ ความสามารถในการเจรจาปัญหาระหว่างประเทศ ความเข้าใจในลัทธิคอมมิวนิสต์และคนของกลุ่มคอมมิวนิสต์เป็นอย่างดี เพราะนาย ลี กวน ยิว เคยร่วมงานกับกลุ่มคอมมิวนิสต์มาอย่างใกล้ชิด ในสมัยที่ร่วมกันต่อสู้กับอังกฤษก่อนได้รับเอกราช จากความสามารถดังกล่าวทำให้ นาย ลี กวน ยิว ได้รับความเชื่อถือและไว้วางใจจากบรรดาผู้นำคนอื่น ๆ ในพรรค P.A.P. และจากประชาชนทั่วไป โดยเฉพาะการตัดสินใจในปัญหา นโยบาย ทางประเทศ ดังนั้นการศึกษาถึงประวัติชีวิตของนาย ลี กวน ยิว จึงเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อไขระกอบการวิเคราะห์ในบทต่อไป

พื้นเพและประวัติการศึกษา : นาย ลี กวน ยิว เกิดเมื่อวันที่ 16 กันยายน ค.ศ. 1923 ที่สิงคโปร์ บรรพบุรุษของเขาได้มาตั้งรกรากอยู่ในสิงคโปร์กว่าหนึ่งร้อยปี ปู่ของเขาเกิดที่สิงคโปร์ เมื่อปี ค.ศ. ๑๘๗๒ บิดาของ ลี กวน ยิว ชื่อ ลี ซิน กุน เกิดที่สิงคโปร์ เช่นเดียวกัน ดังนั้น ความเกี่ยวข้องกับระหว่างสิงคโปร์กับครอบครัวของนาย ลี กวน ยิว จึงนับย้อนหลังไปเกือบจะถึงระยะเวลาที่ เซอร์ ชอ มัส เคน ทางมาก่อตั้งฐานอำนาจของอังกฤษในสิงคโปร์ ปู่ของ ลี กวน ยิว นิยมอังกฤษมาก เพราะระยะที่ทำการค้าขายระหว่างสิงคโปร์กับเกาะระวา ปู่ของ ลี กวน ยิว ได้รับการคุ้มครองอย่างดี จากราชนาวีอังกฤษโดยไม่เกรงกลัวโจรสลัดปล้น ปู่ของ ลี กวน ยิว จึงได้ตั้งเป้าหมายไว้ว่าจะส่งเสีย ลี กวน ยิว ให้ได้รับการศึกษาจากประเทศอังกฤษให้ได้

ในสมัยเยาว์วัย ลี้กวนยิว เข้าโรงเรียนอนุบาล แล้วเข้าเรียนต่อในโรงเรียนประถมศึกษา
เคลอดิก คูราง ของอังกฤษในสิงคโปร์เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๓๑ ขณะที่อยู่ได้ ๘ ขวบ ต่อมาอีก ๘ ปี
ลี้กวนยิว เข้าศึกษาต่อที่สถาบันแรฟเฟิลส์ ซึ่งเป็นสถาบันที่มีชื่อเสียงของสิงคโปร์ในสมัยนั้น ที่สถาบัน
แห่งนี้ ลี้กวนยิว เริ่มแสดงความสามารถ โดยสอบได้เป็นที่หนึ่งในชั้นเสมอ ครูในสมัยนั้นต่างก็ชมว่า
ลี้กวนยิว เป็นคนหัวดีมาก จุดเด่นของเขาคือความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างปราดเปรื่อง
ครุแคมโพส หนึ่งในจำนวนหลายคนกล่าวว่า "เด็กชายลี้เป็นคนร่าเริงและใฝ่รู้ใครทำอะไร
ใดเก่ง เก่งอย่างผิดธรรมดา เด็กคนนี้จะมียศถาภพสูงในชีวิต" ^{๕๖} บันทึกของสถาบันแห่งนี้
ยังคงมีอยู่ในปัจจุบัน

ลี้กวนยิว สำเร็จการศึกษาจากสถาบันนี้เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๓๙ เขาตั้งใจจะเดินทางไปศึกษา
ต่อที่ประเทศอังกฤษ แต่สงครามโลกครั้งที่สองได้ระเบิดขึ้นก่อน ลี้จึงต้องศึกษาต่อชั้นอุดมศึกษา
ในสถาบันเดิม โดยเลือกเรียนวิชาเอกทางแขนงเศรษฐศาสตร์ คณิตศาสตร์ และวรรณคดีอังกฤษ
ที่วิทยาลัยแห่งนี้ ลี้กวนยิว เริ่มพิสูจน์ถึงความรอบรู้ทางด้านการเมือง โดยได้เขียนแถลงการณ์ทาง
การเมืองของเขาขึ้น และเมื่อลี้กวนยิว เข้าสู่วงการเมืองหลังสงครามโลกครั้งที่สองแล้ว เขา
ยังคงยึดถือหลักการที่เขียนไว้นั้น ซึ่งเป็นแนวความคิดทางสังคมนิยมผสมผสานกับอุดมคติของวัยหนุ่ม
ในสมัยนั้น

เมื่อกองทัพญี่ปุ่นยอมแพ้ในเดือนกันยายน ค.ศ. ๑๙๔๕ ลี้กวนยิว ได้เดินทางไปอังกฤษ
และเข้าศึกษาต่อที่ลอนดอนสกูลออฟพอลิเทคนิคส์ และที่มหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ในที่สุด ที่มหาวิทยาลัย
แห่งนี้ ลี้กวนยิว ได้พิสูจน์ตัวอีกครั้งหนึ่งว่าเขาเป็นนักศึกษาที่ปราดเปรื่องมีท่าเป็นแบบบัญญัติ
พูดแบบผู้คงแก่เรียน ภาษาอังกฤษของลี้กวนยิวคล่องผิดธรรมดา เป็นคนมีความคิดเร็วและสอบได้
ได้ทีหนึ่งในแขนงวิชากฎหมาย ในการสอบครั้งสุดท้าย ลี้กวนยิว สอบได้อันดับหนึ่งของจำนวนนักศึกษา
ที่สอบได้ เกียรติคุณและได้รับดาวประดับเป็นเครื่องแสดงเกียรติคุณพิเศษ

ณัฐพานิชกุลทำให้ลี้กวนยิวเป็นนักชาตินิยม เมื่อณัฐพานิชกุลเข้าไปยึดครองสิงคโปร์ในปี ค.ศ. ๑๙๔๒ ลี้กวนยิวได้ประสบกับเหตุการณ์เสือนอนารมณณ์ทำให้เขาประกาศกองจันทวันนั้นว่าจะไม่ปล่อยให้ เหตุการณ์เช่นนั้นเกิดขึ้นอีกในชีวิตนี้ เหตุการณ์ดังกล่าวก็คือ เมื่อณัฐพานิชกุลยึดครองสิงคโปร์ได้ ๒ วัน ก็ทำการจับกุมชายฉกรรจ์ ในสิงคโปร์รวมทั้งลี้กวนยิวด้วย นำไปขอมและทารุณอย่างไม่เห็น เหตุผลแล้วนำไปคุมขัง ต่อมาไม่นานณัฐพานิชกุลได้นำกลุ่มชายฉกรรจ์ไปสังหารหมู่อย่างทารุณ ลี้กวนยิว เกิดสังหรณ์ใจและหนีไปได้อย่างหวุดหวิด นอกจากนั้น ลี้กวนยิว ได้ประสบกับตาตนเอง เมื่อ ณัฐพานิชกุลทำการขนย้ายชายหนุ่มในสิงคโปร์หลายพันคนเอาไปยิงทิ้ง

จากประสบการณ์ที่สยดสยองดังกล่าวข้างต้นทำให้ลี้กวนยิว เกิดความขังความเป็นเบี่ยงกลาง ของต่างประเทศเป็นอันมาก และนี่ก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่เมื่อลี้กวนยิว ได้เห็นผู้นำประเทศ เขาได้ พยายามปรับปรุงสมรรถภาพทางทหารของสิงคโปร์เสมอมา และได้กลายเป็นนักต่อสู้เพื่อ เสรีภาพของประเทศอย่างเค็ดเคียว ดังจะเห็นได้จากคำกล่าวของเขาว่า :

. . . ความทารุณของณัฐพานิชกุลทำให้คนรุ่นผมมีจิตใจต่อสู้เพื่อเสรีภาพของ สิงคโปร์จนถึงที่สุด เราได้ชิมรสชาติของความเป็นทาสและการครอบครอง โดยต่างประเทศว่า มันโหดร้ายเพียงใด ผมไม่เคยเข้าใจกรุงเมือง มากนักในระยะหลังสงคราม แต่ณัฐพานิชกุลเอากรุงเมืองมาโยนให้พวกผม และเราไม่เคยสนใจแล้วว่าจะไม่ยอมเป็นเบี่ยงกลาง หรือของเล่นสำหรับ มหาอำนาจต่างประเทศอีกต่อไป . . . ๕๗

ดังนั้น เมื่อกลับคืนสู่สิงคโปร์อย่างภาคภูมิใจในความสำเร็จทางการศึกษา เมื่อ ค.ศ. ๑๙๕๐ ลี้กวนยิว ได้เข้าร่วมในขบวนการสหภาพแรงงานทันที และในเวลาไม่ช้าได้เป็นที่ปรึกษาของสหภาพ แรงงานร่อยกว่าแห่งในสิงคโปร์ ผลงานของ ลี้กวนยิว ขึ้นแรกที่ทำให้ประชาชนสนใจในตัวเขา ก็คือการเป็นผู้นำในการเรียกร้องสิทธิเพิ่มเติมบางประการของบุรุษไปรษณีย์ทั้งหมดในสิงคโปร์ จนสำเร็จ หลังจากนั้นชื่อเสียงของลี้กวนยิวก็เริ่มเป็นที่รู้จักกันอย่างกว้างขวางในหมู่ประชาชน

และในปี ค.ศ. ๑๙๕๔ ลี้กวนยิว ก็สามารถจัดตั้งพรรค P.A.P. ขึ้นได้สำเร็จ ซึ่งในระยะนั้น
ถือกันว่าเป็นขบวนการชาตินิยมอย่างจัด พอถึงปี ค.ศ. ๑๙๕๙ ลี้กวนยิวก็ได้เป็นนายกรัฐมนตรี
ของสาธารณรัฐสิงคโปร์ เมื่ออายุได้เพียง ๓๕ ปี

การสร้างลักษณะของสิงคโปร์โดยเฉพาะ ดังได้กล่าวมาแล้ว นายลี้กวนยิวสืบเชื้อสาย
มาจากบรรพบุรุษ ที่เป็นจีนร้อยเปอร์เซ็นต์เต็ม นายลี้กวนยิว ไม่เคยปฏิเสธว่าเขาเป็นจีน แต่
เขาจะโต้แย้งอย่างเผ็ดร้อนหากใครกล่าวหาว่าเขามีทัศนคติอย่างชาวจีนในแผ่นดินใหญ่ทั่ว ๆ ไป
ในปัญหาการเมืองหรือปัญหาสังคมอื่น ๆ บ่อยครั้งเมื่อลี้กวนยิวเดินทางไปสหรัฐอเมริกาและถูกถาม
ว่าในฐานะที่เป็นคนจีน เขาคิดถึงปัญหาหรือปัญหาน้อย่างไร นายลี้กวนยิวมักย้อนไปทันทีว่า

. . . ข้าพเจ้าเป็นจีนไม่ถึง ไปกว่าประธานาธิบดี เคนเนดีที่เป็นชาว
ไอริช หรือไม่ถึงไปกว่าที่ประธานาธิบดีไอเซนฮาวร์ เป็นชาวเยอรมัน
หรือประธานาธิบดีรูสเวลต์ ที่เป็นชาวฮอลันดา . . . ในไมซาราชา
โลกจะใคร่ทราบว่าพวกเขาต่าง ๆ ในสิงคโปร์ที่หน้าตาเป็นจีนและพูด
ภาษาจีนนั้นจะมีความคิดแตกต่างกับคนจีนในแผ่นดินใหญ่และที่อื่น ๆ เป็น
อันมาก กล่าวคือ พวกเราก็คิดตามแนวของความเป็นชาวสิงคโปร์ มุ่งผล
ประโยชน์ของสิงคโปร์เป็นหลัก ไม่ใช่แนวทางของจีนแผ่นดินใหญ่ หรือ
เพื่อผลประโยชน์ของจีน . . . ชาวสิงคโปร์ส่วนใหญ่เป็นจีน แต่นั่นไม่ได้
หมายความว่า จีนแผ่นดินใหญ่เป็นส่วนหนึ่งซึ่งออกเงยออกมาจากประเทศ
จีน . . . ๕๘

จากทัศนะของนายลี้กวนยิวดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า เขามุ่งมั่นที่จะสร้างสรรค์สิงคโปร์
ให้เป็นประเทศที่มีลักษณะของความเป็นสิงคโปร์โดยเฉพาะ ทั้งนี้เพื่อขจัดความวิตกเป็นห่วงของ
ประเทศเพื่อนบ้านสิงคโปร์ที่มักกล่าวหาว่าในที่สุดแล้วสิงคโปร์จะกลายเป็น "เมืองจีนแหล่งที่สาม"
ขณะเดียวกันก็เป็นมาตรการที่ทำให้สิงคโปร์อยู่รอดได้ เพราะเพื่อนบ้านของสิงคโปร์ เช่น มาเลเซีย
และอินโดนีเซียไม่ประสงค์จะเห็นสิงคโปร์กลายเป็นเมืองจีนแหล่งที่สามดังกล่าว

การเสียสละเพื่อประเทศชาติ นับตั้งแต่เข้ารับบริหารประเทศไทยในปี ค.ศ. ๑๙๖๕ นายลี้กวนยิว ได้พิสูจน์ตนเองให้ชาวสิงคโปร์ประจักษ์โดยทั่วกันว่า เขาเป็นผู้นำที่เข้มแข็ง เด็ดเดี่ยว เป็นคนเอาการเอางาน และมุ่งพัฒนาสิงคโปร์ให้เจริญในทุก ๆ ด้าน และสิ่งสำคัญที่ควรนำมากล่าวก็คือ นายลี้กวนยิวไม่เคยถูกกล่าวหาว่ารับสินบนของผู้อื่นผู้ใด เพราะนายลี้กวนยิวเข้มงวดกับเรื่องนั้นมาก ซึ่งรวมทั้งการสอดส่องดูแลรัฐมนตรีทุกคนในคณะรัฐบาลอีกด้วย หากปรากฏว่ามีรัฐมนตรีคนใดพัวพันในเรื่องรับสินบน นายลี้กวนยิวจะปลดอยให้ทางการจัดการตามกฎหมายทันที ดังเช่น กรณีข้าราชการรัฐมนตรีคนหนึ่งที่เป็นเพื่อนสนิทของนายลี้กวนยิวไปพัวพันในเรื่องรับสินบนในปี ค.ศ. ๑๙๗๔ นายลี้กวนยิวได้สั่งให้ทางการจัดการทันทีและตัดจากความ เป็นมิตรต่อกันนับตั้งแต่วันนั้น กล่าวกันว่าเกี่ยวกับเรื่องนี้ นายลี้กวนยิวอำมหิตมาก เพราะเขาถือว่าตำแหน่งผู้นำเป็นตำแหน่งอันทรงธรรม เป็นสถานภาพอันสูงส่ง ซึ่งผู้นำจะต้องเป็นตัวอย่างที่ดีแก่ประชาชน โดยเฉพาะในประเทศที่กำลังพัฒนาอย่างสิงคโปร์

นอกจากนี้ ลี้กวนยิว ยังเป็นผู้ที่รู้จักใช้เวลาให้เป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติ เขาจะปฏิบัติงานเลี้ยงที่หาสาระไม่ได้อันใด แม้แต่เวลาพักผ่อนประจำปี นายลี้กวนยิวมักใช้เวลาเหล่านั้นศึกษาค้นคว้าและวิเคราะห์สถานการณ์รอบโลก เพื่อประกอบการตัดสินใจในปัญหาต่าง ๆ ที่สิงคโปร์เกี่ยวข้องกับควย เช่น หลายครั้งที่เดินทางไปพักผ่อนที่สหรัฐอเมริกา นายลี้กวนยิวได้ใช้เวลาส่วนใหญ่เข้าร่วมอภิปราย แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับบรรดาคณาจารย์และผู้เชี่ยวชาญของสหรัฐอเมริกา มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด และมหาวิทยาลัยเยล เกี่ยวกับปัญหาเศรษฐกิจ การเมืองระหว่างประเทศ สังคม วัฒนธรรม และอื่น ๆ นับว่าเป็นการพักผ่อนที่นำประโยชน์มาให้แก่สิงคโปร์อย่างมหาศาล ^{๖๐}

ลักษณะพิเศษของการเป็นผู้นำ จากการดำเนินนโยบายต่าง ๆ ที่กล่าวมาในตอนต้นของบทนี้ แสดงให้เห็นว่า รัฐบาลสิงคโปร์ ซึ่งนำโดยนายลี้กวนยิว ได้วางนโยบายแก้ปัญหาภายใน

^{๕๘} ขอความในยอหนานนี้ ได้จากการสัมภาษณ์ นายลิมฮวาง ผู้ช่วยทูตฝ่ายหนังสือพิมพ์ สถานเอกอัครราชทูตสาธารณรัฐสิงคโปร์ ประจำประเทศไทย.

ต่าง ๆ ตามสภาพความเป็นจริงของประเทศตน ทั้งด้านการเมือง เศรษฐกิจและสังคม เช่น
 ทางด้านการเมืองนั้น สิ่งตีปร่มุ่งแก้ปัญหากลุ่มฝ่ายชายและกลุ่มคอมมิวนิสต์อย่างสุดซุ่มไม่เหน็ดเหนื่อย
 ทางด้านเศรษฐกิจ สิ่งตีปร่มุ่งพัฒนาระบบการค้าต่างประเทศและระบบอุตสาหกรรมอย่างสม่ำเสมอ
 ทางด้านสังคม ซึ่งนอกจากจะพยายามแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งระหว่างกลุ่มเชื้อชาติในสังคมแล้ว
 สิ่งตีปรียังมุ่งชักนำให้ประชากรยอมรับและปฏิบัติตามอุดมการณ์ ๔ ประการของตนเพื่อการอยู่รอด
 ของสิ่งตีปร้อีกด้วย การดำเนินนโยบายในลักษณะนี้แสดงให้เห็นว่า กลุ่มผู้นำของสิ่งตีปร โดย
 เฉพาะนายลีควนยิวได้ยอมรับฐานะความเป็นจริงของปัญหาต่าง ๆ และได้วางมาตรการแก้ไขปัญหา
 แต่ละจุดตามความสามารถของตน นายลีควนยิวจึงเป็นผู้นำที่มีลักษณะ "pragmatic" คือยอม
 เweichenหัวกับปัญหาต่าง ๆ และพยายามหามาตรการแก้ไขอย่างจริงจัง

นอกจากลักษณะดังกล่าว นายลีควนยิวยังมีลักษณะพิเศษคือ มีความสามารถพูดจาปลุกใจ
 ชาวสิ่งตีปร ให้มีความรักชาติและยอมเสียสละเพื่อประเทศ ดังจะเห็นได้จากถ้อยคำของเขาที่
 ได้ยกมาอ้างในบทต้น ๆ กล่าวกันว่านายลีควนยิวไม่เคยทำตนเป็นปัญหาชนที่เลิกลอย เพราะเมื่อ
 พบฝูงชนตามถนนก็ชอบเข้าไปแลกเปลี่ยนการมกกันอย่างเผ็ดร้อน เขาจะเปลี่ยนทัศนคติทันทีเมื่อ
 ทราบว่าคู่สนทนาเป็นกนเจฉิวฉลาคหรือเป็นคนมีปัญญาน้อย เขาจึงพร้อมเสมอที่จะสนทนากับ
 คนทุกประเภท ทุกระคับ และสามารถสร้างความประทับใจให้แก่คู่สนทนาได้เป็นอย่างดี ซึ่งเป็น
 เคล็ดลับอันหนึ่งที่ทำให้ประชาชนนิยมนับถือในตัวเขาอย่างกว้างขวาง และนั่นย่อมหมายถึงว่า
 ประชาชนมีความศรัทธาและคล้อยตามนโยบายที่เขาเลือกดำเนิน ^{๒๑} คุณสมบัติเขานี้ทำให้
 นายลีควนยิว มีลักษณะผู้นำเพิ่มขึ้นอีกลักษณะหนึ่งคือลักษณะผู้นำที่มีความสามารถในการจูงใจคน
 (Charismatic type of leadership) ซึ่งรวมกันแล้วผู้เขียนเห็นว่านายลีควนยิว เป็นผู้ที่มี
 ลักษณะพิเศษผสมกันสองลักษณะคือ ลักษณะ "pragmatic" และ "charismatic" รวมอยู่ใน
 ตัวเขาคนเดียว ซึ่งเป็นลักษณะผู้นำที่เหมาะสมกับประเทศที่กำลังพัฒนาอย่างสิ่งตีปร เป็น
 อย่างยิ่ง

^{๒๑} สัมภาษณ์นายตีมิฮวาง แหล่งเดิม.

เมื่อพิจารณาถึงลักษณะดังกล่าว ประกอบกับประสบการณ์ในอดีตของนายลี้กวนยิว จะเห็นได้ว่าสิ่งเหล่านี้ได้มีอิทธิพลเป็นอย่างมากต่อพฤติกรรมของนายลี้กวนยิวที่แสดงออกในเวลาต่อมา เมื่อนายลี้กวนยิวได้เป็นผู้นำของสิงคโปร์และมีส่วนสำคัญที่สุดในการกำหนดนโยบายต่าง ๆ ของประเทศ ตัวอย่างเช่น การที่ครอบครัวของนายลี้กวนยิวมาตั้งรกรากอยู่ในสิงคโปร์ติดต่อกันถึงสามชั่วอายุคน ทำให้นายลี้กวนยิวไม่มีความนิยมเงินเหลืออยู่เลย การศึกษาที่ได้รับจากประเทศอังกฤษทำให้นายลี้กวนยิวมุ่งพัฒนาอุตสาหกรรมเป็นการใหญ่ ความทารุณโหดร้ายของผู้ปกครองทำให้นายลี้กวนยิวกลายเป็นนักชาตินิยมอย่างจึกและลักษณะพิเศษของการเป็นผู้นำของนายลี้กวนยิวได้มีส่วนทำให้ประชาชนเกิดความเชื่อถ้อยศรัทธาในรัฐบาลสิงคโปร์เป็นอย่างมาก ซึ่งจะไดขยายความต่อไป

สรุปแล้วปัจจัยภายในต่าง ๆ ที่กล่าวมาข้างต้น ไม่ว่าจะเป็นปัจจัยทางการเมือง การปกครอง ปัญหาการเมืองภายใน ปัญหาเศรษฐกิจ ปัญหาเชื้อชาติ อุดมการณ์ และลักษณะผู้นำต่างก็เป็นปัจจัยที่มีผลต่อการกำหนดนโยบายต่างประเทศของสิงคโปร์ทั้งสิ้น ซึ่งจะไดศึกษาต่อไปในบทที่ว่าด้วยนโยบายต่างประเทศของสิงคโปร์ในทางปฏิบัติ.